

ANUL I.
Nrul
34.

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

SIBIU,
la 24 August
1930.

Supliment la foaia „LUMINA SATELOR“ | Un număr din foaia aceasta costă: Lei 2·50 | Abonament: 1 an 120 Lei, 6 luni 60 Lei

Unde oamenii se culcă cu Biblia la cap.

Un gazetar dela noi a fost în vara astă în o călătorie prin řvedia (o ţară din nordul Europei) și despre cele văzute și auzite pe acolo a scris multe lucruri interesante. »Seară când m'am retras să mă culc — scrie gazetarul — pe măsuța dela căpătaiul capului am aflat o Biblie scrisă pe românește (și în ţară la noi n'o poți afla!) Mult m'am mirat de acest lucru, dar în ceealaltă zi am aflat că pe acolo aşa e datina, să cetească oamenii din Biblie seara înainte de culcare. Pe aici aşa dorm oamenii, eu Biblia la cap... Dar aceasta încă nu e un lucru de mirare. »In řvedia nu se fură — scrie mai încolo gazetarul. Intr-o Dumineacă am văzut un vânzător de bomboane (dulcețuri) care și-a lăsat negoțul desfăcut în piață și pe tarabă a lăsat și bani mărunți pentru schimb și apoi a intrat în biserică să asculte și el sfânta slujbă. Când a eşit, și-a găsit banii sporiți cu negoțul cel cumpăraseră trecătorii (o ce ar fi pătit la noi)!... »Eu m'am mirat mult de aceste lucruri, dar oamenii de acolo se mirau de mirarea mea căci în ţară la ei era un lucru de tot firesc să nu se fure nimic...»

Ce înseamnă aceste stări din řvedia? Înseamnă că pe acolo nu înzadar se culcă oamenii cu Biblia

la cap și nu înzadar cetesc în ea căci iată învățările din Cartea lui Dumnezeu au trecut și în viața și purtările lor. O ce stări binecuvântate vor fi în ţară řvediei și o cum s-ar îndrepta și stările din ţara noastră dacă oamenii ar trăi aşa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu din Biblie. Noi însă trăim un creștinism fără Hristos și fără putere asupra faptelelor noastre. Din creștinismul nostru lipsește miezul (faptele bune) și răsună numai găocile goale. Eu am cunoscut o femeie care cetia de numă ce răsună din Psalmire și dormia cu »Visul« la cap, dar ștergea tot pe ce putea pune mâna. Așa-i și în politică: Doamne căți declamă din gură despre »iubirea de patrie și neam«, dar cu mâinile scotocesc prin buzunarele ţării.

Mai adânc Românilor, mai adânc să intrăm și noi în duhul evangheliei Mântuitorului. »Mai adânc plugarule, mai adânc«, asta e taina plugăritului și tot asta e și taina unei vieți de creștin adevărat.

Numai această adâncire a vieții noastre în învățările Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, va putea schimba însprijne bine și stările bolnave din ţara noastră cea nouă.

Călătorul.

»Acum«, zise călătorul, »dacă fiecare locuiește numai un anumit timp în acest castel și mereu unul lasă pe celălalt în castel, atunci D-voastră nu sunteți decât un oaspe? Acest castel este un adevărat han. De aceea nu cheltuiți aşa mult pentru împodobirea acestei case, care vă găzduiește puțin timp; mai bine fiți milostivi față de cei săraci!«

Cuvintele călătorului înduioșă pe bogat, îl găzdui peste noapte și din acest moment s'a făcut un binefăcător al săracilor.

INVITARE.

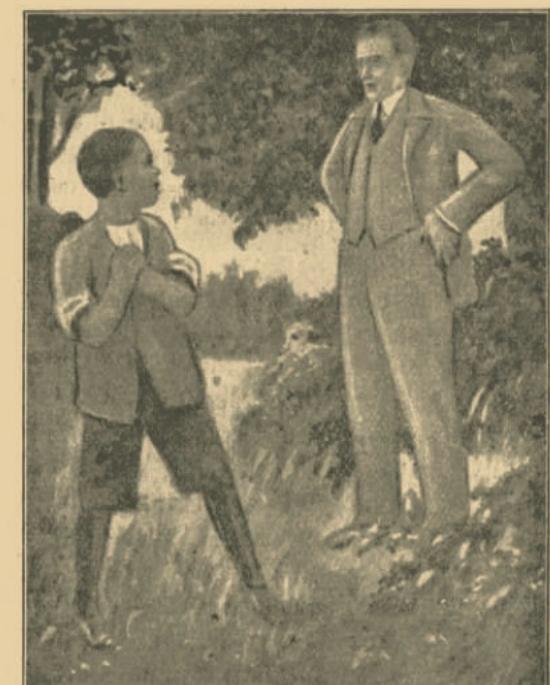
Sunt rugați toți frații din imprejurimi a lăua parte la serbarea Oastei Domnului din comuna Rebrisoara jud. Năsăud, ce va avea loc în zilele de 7 și 8 Septembrie.

Petru Jarda, ostaș.

„Nu se duce!“

Despre un băiat de Negru, unicul fiu al părinților săi, se povestește următoarea istorioară: Deoarece în toată împrejurimea nu locuia nici un negru, el era singurul copil negru la școală. Pentru aceasta conscolarii lui îl batjocoreau și era foarte măhnit despre aceasta. Mult se tot gândeau, cum să înălăture această batjocură, dar în sfârșit luă o hotărâre. Într-o dimineață lipsește dela școală. Învățătorul întrebă pe copii dacă nu știu unde este. Un băiat spune că l-ar fi văzut la râul din dosul școalei. Învățătorul se duse să-l caute și lăsă cu mâinile pline de nisip, frecându-se ca să se albească. Se spăla cu nisip și privea cu tristețe la pielea lui care rămânea tot aşa de neagră. După câteva minute strigă învățătorul: »Ce faci tu aici, băiatule?« Micul băiat se speria, apoi îl explică, că el a încercat să se facă alb. »Însă«, continuă el, »nu se duce negreala!« — Noi rădem de băiat, însă noi nu încercăm adeseori în acelaș chip să ne curățim?

Ieremia zice: »Poate un Etiopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-și schimbe petele? (Ier. 13, 23). Etiopianul este negru fiindcă aşa s'a născut și nimic nu-i poate albi pielea. Spălarea nu-i folosește la nimic. Sf. Scriptură ne vorbește de-

spre păcătoși (Ps. 50, 5) nedrepți și neleguiți. Toți aceștia nu se pot mărtui prin puterile lor proprii. Ca și negru care încerca să-și spele negreala aşa și oamenii care caută măntuirea sufletului lor în afară de Isus Hristos și biserică Lui, nu o vor găsi. Cuvintele, »fără Mine nu puteți face nimic«, (Ioan 15, 5) ne arată neputința noastră. »De vor fi păcatele voastre cum e cărmăzul se vor face albe ca zăpada: de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna« (Isaia 1, 18). Ce minunat! Jertfa de pe Cruce a Mântuitorului ne curățează de păcate și ne face albi cum e zăpada. Aleargă iubite frate la Hristos, puneti toată nădejdea în El și vei dobândi fericirea veșnică.

Tăierea este bună și trebuie incioasă.

Un harnic vestitor al Evangheliei povestește următoarele: Eu am în grădina mea cam șapte zeci și cinci de tulpine de trandafir, ai căror trandafiri îi fac buchețele și îi duc la bolnavii din spital unde sunt împărțiți fiecaruia. În primăvara trecută veni grădinarul cu o foarfecă mare și fără nici o milă taie din trandafir. Eu i-am tras atenția grădinărilui, să nu taie fără milă aşa de mult trandafirul, căci în anul trecut am avut »trei mii de trandafiri«. Si căți nădăjduiți să aveți în vara aceasta? »Apoi, cam patru mii«, răspunsei eu. Pentru asta luă el cuțitul și tăia și mai mult. »Dar D-voastră îi tăiați

aproape cu totul«, zisei eu, — »Nu tai lemnul care poartă trandafiri ci numai pe cel sălbatic; sau vreți frunze în loc de trandafiri? Eu știu, ce fac, îmi pricep eu meseria«.

Astfel întrebuițează și Grădinierul cel ceresc cuțitul încercărilor ca să înălăture din noi lemnul sălbatic, căci El nu vrea să aibă frunze ci roade.

»Să mai dorm puțin, să mai afipesc puțin, să mai încrucișez mâinile puțin ca să mă odihnesc!« Si săracia vine peste tine pe neașteptate, ca un hoț, și lipsa, ca un om înarmat.

Pilda 24, 33—34.

Moarte, unde este boldul tău?

Moarte, demulte ori am tremurat de tine! Adeseori noaptea mi-am închipuit căt de grozavă trebuie să fie, moartea și mă înfioram când mă gândeam că ea (moartea) se apropie! O moarte ce fantomă mi-ai fost odată și cum căutam să scap de tine. Acum însă ești roaba mea, și eu nu mă mai tem de tine. Tu ești a mea; Tu ești proprietatea mea! Ferește-te de a încerca să insuflă teamă Domnului tău; Tu nu ești stăpânul meu, moarte, ci eu sunt al tău! Vino, noi vrem să ne împăcăm amândoi și să fim în legături bune unul cu altul. E bine ca omul să nu piardă din vedere, că trupul său trebuie să se întoarcă în pământ. Corpul nostru va fi mâncare vierilor și va fi împrăștiat ca praful de pe străzi în toate cele patru colțuri a lumii. Ne face bine, ca să ne gândim și apoi să ne zicem, că moartea cu tot, întunericul și groaza ce o ascunde în ea, este un dușman învins.

O ce mareț este, că nu trebuie să mai privim moartea ca dușman. O creștină cucernică, fiind întrebată dacă nu se teme de moarte, răspunde: »Eu mi-am cufundat picioarele în lordan de patru zeci de ani zi de zi înainte de dejun, așa că valurile însăspăimântării s-au nimicit pentru mine.« Dacă noi am învățat, să murim zilnic, și ultima moarte este ușoară. Sf. apostol Pavel zice: »Eu mor zilnic.« Moartea zilnică răpește groaza de moarte. Iubești tu cu adevărat pe Mântuitorul tău, atunci nu te temi de moarte. Dacă ai fi știut tu, ce este moartea, creștinule, atunci te-ai fi bucurat, în loc să te temi. Te gândești la odăia ta, că trebuie să-ți iai rămas bun de la prietenii și familie, te gândești la chinurile morții și la frica îngrozitoare a acelui ceas din urmă, însă cu aceasta nu trebuie să-ți faci sânge rău. Gândește-te iubitule, că tu vei întâlni pe Domnul și Mântuitorul tău; Căci El va veni să te ia la sine, și sufletul vesel se va înălța spre

cer. Să-ți fie frică, când Domnul este cu tine? Dacă ai fi avut prilej ca mine, din când în când să stai la patul morții creștinilor adevărați, atunci (îndată) nu te-ai mai teme. Câte unii mi-au și spus când mi-a întins mâna pentru ultima oară: părinte aici pe patul de moarte simt harul și măngăerea Domnului meu. Și în ochii lui strălucea chipul măreției lui Dumnezeu; în ultimile clipe aducea laudă lui Dumnezeu; inima era plină de fericire, căci sufletul era eliberat de toată măhnirea și mișeria acestei vieți pământești. O, e ce va sublim, să stai la patul morții unui creștin și să vezi cum îi cresc aripile mai înainte de ași lăsa sborul spre cer, spre a sosi la porțile paradisului! O astfel de priveliște este pe căt de înălțătoare pe atât de greu de descris.

Să ne ducem cu mintea în trecutul îndepărtat de acum o mie opt sute de ani și să ne oprim la ultimele clipe din viața episcopului Ignatie Teoforul.

Cu câtă seninătate nu primește Ignatie Teoforul (purtător de Dumnezeu) episcopul Antiohiei (mort 107) pedeapsa dictată de cără împăratul Traian de a fi mâncat de lei în circul din Roma. Iată ce scrie el în drumul lui spre Roma creștinilor de acolo: »Vă rog deci să nu-mi arătați bunăvoieță nepotrivită. Lăsați-mă să fiu mâncare fiarelor prin care am putință să ajung la Dumnezeu. Grâu a lui Dumnezeu sunt și mă macină dinții fiarelor, pentru că să fiu aflat pâine curată a lui Hristos. Mai degrabă afărați fiarele, ca să-mi fie mormânt și să nu lase nimic din trupul meu, pentru că să nu fiu cuiva povară (după moarte). Atunci voi fi cu adevărat ucenic a lui Isus Hristos, când lumea nu va mai vedea nici măcar trupul meu.« (Din scrisorile Părintilor Apostolici).

Deci să nu ne temem de moarte, după cum nu s'a temut Ignatie episcopul Antiohiei, căci ea nu este ceva însăspăimântător ci un prilej fericit de a ne apropia de Domnul.

Răsplata creștină.

Doi păgâni în Africa său jurat unul altuia o ură veșnică. Unul din ei a întâlnit pe fica dușmanului său într-o zi în pădure, i-a tăiat două degete de la mână și le trimite pline de sânge vrășmașului său cu răspunsul.

Iată eu și-am răsplătit.

Au trecut mulți ani de la această întâmplare. Copila a rămas moștenitoarea casei și s'a încreștinat. La ușa ei bate odată un biet bătrân, jeluindu-se că e foarte flămând. Femeia a cunoscut îndată în acest cărător pe păgânul, care i-a tăiat ei degetele. Ea a poruncit servitoarei să gătească săracului de mâncare. Ea se bucura văzând cu ce poftă mănâncă. Când s'a sculat să plece, femeia i-a arătat mâna cu degetele tăiate și i-a zis cu față plină de seninătate: »Acum și eu m'am răsunat.«

lui începuturi — mânia și ura — se condamnă ca crime. »Oricine se mânie pe fratele său înzadar, este vrednic de judecată« (Mat. 5, 22). »Oricine care urăște pe fratele său este omorâtor de oameni« (1 Ioan 3, 15).

Dreptul de răzbunare e numai a lui Dumnezeu: »A mea este răzbunarea; eu voi răsplăti zice Domnul« (Romanii 12, 19).

Răzbunarea nu e restabilirea dreptății și păcii, ci stămpărarea răutății oarbe și înmulțirea nedreptății. Răzbunarea servește ca măngăiere numai pentru nebuni și barbari. In-

teleputul și creștinul o socotește păcătoarea ca o faptă a răutății (Tertulian): »Nu răsplăti răul cu rău, sau că ocară, ci dimpotrivă bine cuvântați, căci spre aceasta ați fos chemați ca să moșteniți binecuvântarea« (1 Petru 3, 9).

Numai cu dreptatea se poate biru nedreptatea, cu bunătatea răul, cu iubirea ura. Întunericul cu întunericul rec nu se poate birui ci numai cu lumina. Răul sufletește trebuie să vindecăm cu binele.

»Dacă flămânește dușmanul tău hrănește-l pe el, dacă însetează a dapă-l pre el« (Rom. 12, 20).

Traducere de pă. Lupuenco

Îți mulțumim stăpâne Doamne.

Îți mulțumim stăpâne Doamne,
Îți mulțumim neîncetat,
Căci Tu ești bunul nostru Tată
Tu ești al nostru Impărat.

Îți mulțumim stăpâne Doamne
Îți mulțumim mereu, mereu,
Pentru purtarea Ta de grija
Si pentru ajutorul Tău.

Îți mulțumim stăpâne Doamne
Pe-Tine Te vom lăuda;
Îți mulțumim stăpâne Doamne
Îți mulțumim și-ți vom cânta.

Îți mulțumim stăpâne Doamne
Si Te rugăm pe viitor,

Ioan Tudusciuc, învățător, ostaș al Domnului Brăhăsoaia—Vaslui.

Din valea păcatelor spre Tine, Doamne!

Fața Ta, Doamne, o am căutat și o am aflat, coborînd pe aripile credinței Tale, în adâncurile ființii mele.

Zorile credinții au biruit. Eu Te-am găsit, când s'a făcut lumină, zi, în lăuntrul meu!

Să ies din valea păcatelor, căci prea plină curgea și în unde spumegânde, ducea fără-delegea mea. Să urc, căci prea mult am coborît și am rătăcit. Să mă îndrept spre Tine, Doamne, căci prea mult sufletul era înăbușit în lutul meu neputincios.

Eu, care, Te-am ținut străin de ființa mea, eu care, Te-am sărutat ca Iuda, în diferitele ocazii în grădina sufletului meu, când îți ziceam »eu cred«, »o știu, Doamne prea bine«; eu, care, Te-am încoronat cu »spinii necredinței« mele în fața multora, cari erau tot ca și mine; eu, care, Te-am scuipat, pălmuit și biciuit cu neascultarea, cu reavoință și cu vicleșugul cugetului meu; eu, care, Te-am gonit, când erai cu crucea, pe umerii Tăi, sleiți de puteri, cu vorbele mele urâte și cu biciul urii mele; eu, care, Te-am pironit și Te-am ridicat, între pământ și cer, în văzul tuturora, cu piroanele mânieri mele, Te-am ridicat în văzul tuturora, prin vorbirile mele, lipsite de iubirea Ta; eu care, și-am întins buretele, muiat în veninul inimii mele; eu, care, Te-am întepat, străpuns, cu suita necredinții mele, spre văzul celor din jur și din porunca celor de acasă; eu, care, Te-am...

Ta, Doamne, ființa mea e pusă asternut picioarelor Tale, inima mea scăldată în lacrimile pocăinții mele, aşteaptă iertare, deslegare, usurare, iar glasul cel tainic, ce ieri îmi şoptea din partea Ta, azi a apărut în pragul inimii mele și-mi şoptește, înăbușit.

Rugăciune.

Mulțumescu-ți, Isuse Hristoase, mult bogat în milă și nemărginit în bunătate, că Te-ai îndurat în necuprinsa Ta milă să Te arăți și sufletului meu, să cauți și inima mea și să luminezi și cărările ființii mele. Spre Tine, Isuse Hristoase, voi să urc din valea păcatelor și a necredinții mele, căci prea mult am rămas, scăldându-mă în ele.

Urcarea este grea anevoieasă, ajută-mi Doamne!

Și glasul, tainic, a trecut pragul inimii mele și eu singur am rămas.

Vasile Vulcu.

Sufletul meu îngenușe în față

Din învățările sf. Ioan Gură de aur.

Pisma, chipul șarpelui

Este mai bine de a avea cineva înăuntru său un șarpe învârtindu-se, decât a avea invidia, fiindcă pe șarpe cel puțin îl poate vîrsa dinăuntru prin doftorii, sau că îl poate liniști prin mâncare, în timp ce invidia nu se rostogolește numai înăuntrul pântecelui, ci se cuibărește și înăuntrul sufletului, și astfel patima este greu de scos de acolo. Șarpele fiind înăuntru nu s'ar atinge căt de puțin de corpul omului dacă are mâncare, — în timp ce invidia chiar de i-ai întinde mii de mese, roade chiar sufletul, mușcându-l din toate părțile, rânindu-l, spârcuindu-l. Și nici-o măngăiere alta nu află, prin care să se poată opri dela această nebunie, decât numai una singură: nereușita sau neizbândă în afaceri a celui invidiat. Numai aşa se liniștește, sau mai drept vorbind nici aşa, fiindcă dacă vede pe acesta mergându-i bine, și atunci aceleași dureri le simte din nou, și astfelui pretutindeni rane, pretutindeni dureri, căci pentru unul ca aceasta nu este nimenei pre pământ, pe care să nu-l vadă că-i merge bine.

Dar mărimea boalei acesteia, merge atât de departe, că cel cuprins de ea chiar în casă de s'ar încuia presine, și acolo ar invidia pre bărbății cei vechi încetați din viață. A pătimi de acestea oamenii din lume, este de sigur un lucru urios, însă nu atât de grozav; — dară ca boala aceasta să o aibă

până și cei scăpați din mijlocul tulburărilor din lume, aceasta de sigur că e cel mai grozav rău.

Așa fi voit să tac; dară dacă prin tăcere s'ar putea astupa rușinea izvorită din fapte, de sigur că tăcerea ar fi un câștig; dar tăcând eu, lucrurile vor striga mai tare decât limba mea, atunci nici o vătămare nu poate fi din cuvintele mele, ci din contră, un folos și un câștig oare care din biciuirea relelor noastre.

Oastea Domnului tot crește.

*Oastea Domnului tot crește
Zi de zi mereu sporește,
Zi de zi mulți frați se înscriv
In »Lumină» din Sibiu.*

*Căci un dulce glas răsună
Și prin vestea Lui cea bună,
Mulți creștini s'au luminat
Și în Oaste au intrat.*

*O, ce multă bucurie
Pentru scumpa Românie,
Căci Domnul a poruncit
Și o stea ne-a răsărit.*

*Ca o stea prea luminoasă
Într'o noapte întunecoasă,
Așa-i Oastea Lui Isus
Stăpânul nostru de sus.*

*Ne-a trimis-o să tot crească
Și să ne călăuzească*

*Prin acest pustiu cumplit
Unde mulți ne-am rătăcit.*

*Doamne, cătă fericire
Cătă dragoste, iubire!
Intre cei ce azi slujesc
Pe bunul Tată Cereș.*

*S'a dus vestea până departe,
Prin orașe și prin sate,
De Ostașii Lui Hristos
Și de traiul lor frumos.*

*Doamne, fă să se vestească
Și Oștirea Ta să crească.
Căci mulți frați încă nu știu
Porunca Ta din Sibiu.*

*Luminează a noastră minte
Scumpul nostru bun Părinte
Să putem spune oricui!
Și de Oastea Domnului.*

Ioan Tudusciuc, învățător, ostaș al Domnului.
Brașovia—Vaslui.

Oastea noastră crește.

Onorate D-le Părinte! De mult sufletul mă îndeamnă să intru în Oaste. Domnul îmi șoptea în ureche: «îndrăznește! luam o hotărare și ziceam: »voi îndrăzni! dar satana îmi aruncă diferite pîdedeci zicând: »mai ai vreme mă îndemna la diferite lucruri până ce uitam propunerea mea, îmi păreă rău că m'am lăsat înșelat de satana, însă această pădere de rău nu ținea numai câteva minute.«

De multe ori m'a biruit satana, dar acum i-am zis: înapoia mea satano de-acumă te-am biruit.

D-le Părinte! Primită-mă și pe mine în fronturile acelora care luptă pentru

Hristos. Cred că nu mă veți respinge nici pe mine păcătosul, ci mă veți primi ca pe o oare perdută care a rătăcit până acumă 17 ani în pustia păcatelor.

Cu stimă, Frențiu Vasile,
cl. V. Lic. «Samuil Vulcan», Beiuș.

Cucernice Părinte! Fiind aici în această comună un orb de 5 ani, i-am povestit despre Oastea Domnului. Dar foarte credincios, constat că vede mai bine ca noi cei cu vedere! Cere stărvitor să-l înscrăieți în Oastea Domnului.

Numele lui este: Nicolae Predescu, din comuna Orlești jud. Vâlcea.

Vremuri grele.

Adeseori vin timpuri rele, ca și astăzi, când poporenii o duc greu de tot și chiar și cei avuți se văd în fața săraciei.

E însă suferință mai mare decât săracia, chiar dacă unii cred, că ar fi îndeosebi mai mari nenorocirile, cari se nasc într'o familie numeroasă când hrana e puțină.

Închipue-ți numai, cum ar fi dacă iubiții tăi copii ar fi răpiți? O femeie bogată intră în casuța unui bătrân muncitor, și când văzu casa plină de copii, zise: »Aici sunt multe guri, însă nu e mâncare pentru ei!« Ca și când Dumnezeu n-ar putea să vină în ajutorul celor lipsiți. Currând după aceea plângerea femeia cea bogată la patul morții ultimului ei copil. Femeia muncitorului sărman fu chemată în casa îmbelșugată și bogată ca să fie de ajutor pentru înmormântare. Atunci strigă femeia în fața bogăției: »Aici e destul de mâncare, însă unde sunt gurile?«

Mai bine să vedem pe copii în jurul mesii săracăcioase, decât să mănânci la o masă plină de bunătăți și lipsind iubirea. Uite ce am auzit de la o mamă care a fost nevoie să plece din o casă mare și frumoasă în o alta săracăcioasă și mică. Într-o seară își culcă copiii și privind la ei cum dorm de liniștiți, își ridică mânila și zise: »Doamne mulțumescu-Ti că mi-au rămas co-morile cele mai iubite!«

Un preot îmi povestea, »că odată l-a vizitat un domn mare în

casa parohială și văzu copiii săi cari stăteau după mărime într'un rând și zise: »Aceștia sunt cari, fac pe un om bogat, sărac. — »Nu, Domnul meu, am răspuns eu, aceștia sunt, cari fac pe un om sărac, bogat.«

Inima părinților știe că aceasta e adevărat. Chiar când e grea luptă pentru întreținerea unei familii numeroase, tata și mama nu doresc să fie ușurați prin pierderea unuia din copilași. Mai bine vreau să poarte povara săraciei decât pustiul unei case, în care moartea a făcut ispravă. Starea averii noastre se poate îmbunătăți, însă cine ne mai poate da iarăși, pe aceia cari dorm în mormânt, pe care a crescut iarba verde?

Da, dar grija pentru hrană nu este cea mai supărătoare, și afară de aceea, noi suferim după voia lui Dumnezeu, și nu trebuie să murmurăm pentru aceasta. Dacă ai credință, atunci vine și mulțumirea. Domnul ne dă la aparență puțin, însă în acel puțin ne dă destul. Grija ne duce la rugăciune și rugăciunea izgonește grija. Așa putem prin săracia pământească să ne facem părți de har.

Deaceea nu se cuvine să murmurăm, căci noi avem mai mult motiv să mulțumim decât să ne plângem. Suferințele pe cari le purtăm sunt mici față de acelea, de cari suntem vrednici. Deci să nu ne jeliuim ci sufletele noastre să fie stăpânite de răbdare.

Raport No. 2, Oastea Domnului din Iași. În comuna Strunga jud. Roman.

După cum v'am anunțat în primul raport din Duminica trecută 27 Iulie, că cu ajutorul Mântuitorului nostru Isus Hristos, vom ctrezera satele vecine și vom vesti cuvântul sfânt al Domnului îndemnând pe creștini să între în Oastea Domnului, astăzi vă dăm raportul No. 2, după cum urmează:

Mântuitorul nostru Isus Hristos cu mila și cu puterea Lui ne-a ajutat, ca Dumineacă, 3 August 1930 să ne putem duce în Strunga jud. Roman, unde eram chemați din Dumineca trecută de părintele Mircea.

După ce părintele Petru Chirica ne-a dat binecuvântarea Sfintei Sale, dându-ne mai multe sfaturi ca de obiceiu cum trebuie să ne purtăm prin lume pentru a îndeplini rolul de adevărați ostași ai Lui Hristos, am plecat spre gară.

Dumineacă dimineața la orele 7, am fost primiți în satul Hăbășești de preoții: Costăchescu, Prigoreanu și alții, unde ne-am salutat frumos în Domnul, iar după o oră într'un mare convoiu de ostași, ostașe și creștini din satul acela, am luat-o spre Biserică în formăție frumoasă câte trei cu steagul înainte.

În Biserică ne-am suit în cafosul Bisericii de unde am dat răspunsurile sfintei Liturghii care a fost săvârșită de părintele Mircea unul din vrednicii ostașilor ai Domnului și bun vestitor al Evangheliei. Părintele Mircea a citit sfânta Evanghelie cu cele 5 pâini și 2 pești, iar în predica sa a arătat mai pe larg această minune din pustie pe care a făcut-o Mântuitorul acum 2000 de ani.

După terminarea sfintei Liturghii am cântat: Concertu lui Isus că de obiceiu, iar în timpul căt s'a dat sfânta anaforă am cântat cântările: »Te iubesc Hristoase»,

»Dece stai departe«, »Te 'ntoarce, te 'ntoarce«, »Schimbarea la față« și »Ne despartim«, din minunata carte cu 30 cântări religioase compuse cu atâtă măiestrie de pă. P. Chirica din Iași, fiind armonizate cu melodii din cele mai alese, iar după asta am ieșit în curtea Bisericii în mijlocul unui popor cam de 250 de creștini osebit de ostași și ostașe din împrejurimi și am cântat mai multe cântări din carte spusă mai sus, după care am fost chemați de fratele Costăchescu la masă care era aşezată în curtea Bisericii la umbra mai multor copaci, pentru toți ostașii veniți din alte părți.

După ce părintele Mircea ne-a binecuvântat masa, ne-am așezat și am luat masa împreună cu Sfântia Sa după ce a spus mai întâi stații jos și pe urmă mâncați după cum a spus și Mântuitorul în pustie la popor să stea jos și a zis Sfintilor Apostoli luati pâinile și peștii, frângeți și dați pogorului să mânânce.

Masa s'a servit cu hrană rece de post și pâinea frântă potrivit sfintei Evangheliei.

După masă am făcut rugăciunea ca de obiceiu iar părintele Mircea ne-a spus că după ce vom mai cânta câteva cântări să mergem toți împreună cu Sfântia Sa în pădurea Strunga să dăm o seară urmată de cântări și predici atât de Sfântia Sa cât și de frații noștri ostași pentru propaganda Oastei Domnului și combaterea diferitelor secte cari se află acolo.

Părintele Mircea s'a așezat în fruntea convoiului de ostași și ostașe cu steagul înainte purtat de un ostaș din Fedeleșeni și am pornit spre pădurea Strunga.

Întrând în pădure n'am mai putut merge în formăție în care ne aflam până acolo ci am fost nevoiți să mergem pe

mai multe poteci printre copaci mari ai pădurei.

Noi cei cari eram înainte am avut prilejul să ne amintim de pe vremea Mântuitorului când El mergea înainte iar în urmă venia poporul care nu se mai termina.

Uitându-ne înapoi spre lumea care venea în urmă la vale prin pădure am văzut o adevarată minune, o mulțime de lume venea pe mai multe poteci însirați căte unul care nu se mai termina de ieșit din dosul copacilor mari și frunzoși, ne-a făcut impresia că suntem în una din acele zile de acum 2000 de ani de pe vremea Mântuitorului.

Mergând o bucată bună la vale prin pădure am ajuns într'un loc potrivit într'o poenită pe un dâmb aproape de băile Strunga unde părintele Mircea ne-a spus aici e bine să stăm, că vom putea vorbi și să cântă de pe acest dâmb să fim auziți de toată lumea.

Ajuns aici am făcut rugăciunea ca de obicei, iar după asta am cântat mai multe cântări împreună cu frații din Hăbășești, Brătulești, Heleșteni, Crivești, Ruginoasa și Fedeleșeni cari ne aflam toți acolo.

După aceste cântări a predicat părintele Mircea despre secte, cum trebuie să ne ferim de ele arătând marea nenorocire în care sunt căzuți cei ce au luat drumul acesta greșit al sectelor.

În timpul rugăciunei părintele Mircea a observat că o femeie nu și făcea sfânta cruce, iar Sfânta Sa cum stătea cu un calendar cu chipul Mântuitorului răstignit, i-a zis cu un glas tare arătându-i chipul de pe calendar, bine mătușă Ruzână, Mântuitorului nu i-a fost rușine să și răstignească scumpul Lui trup pentru păcatele noastre și d-tale și-e rușine să faci sfânta cruce? femeia n'a zis nimic, iar părintele și-a urmat predica Sa. În legătură cu predica părintelui Mircea a vorbit un frate ostaș din Iași, iar după ce am mai cântat câteva cântări au mai vorbit alți doi frați din Iași despre rosturile Oastei Domnului și despre marea rătăcire a sectelor îndemnând pe creștini să intre în Oastea Domnului și să înceapă o viață nouă.

Pe la orele 3½ părintele Mircea a plecat, luând drumul spre Bâră unde era chemat la o conferință. În urmă am mai cântat câteva cântări după care ne-am despărțit luând drumul spre gară conduși de frații de acolo cu 3 căruțe.

Nu vom uita nici odată această frumoasă serbare din pădurea Strunga și nu va fi zi să nu mulțumim lui Dumnezeu pentru că ne-a ajutat de ne-am putut duce și-l rugăm pe Mântuitorul nostru Isus Hristos să ne ajute și în viitor.

Ioan Lazăr, ostaș al Domnului Iași.

Din fronturile Oastei Domnului.

Din com. Beznea.

Duminecă în ziua de 27 Iulie, am avut mare bucurie în Domnul pentru comuna Beznea. Ostașii din jur au venit, luând parte la sfânta Liturghie. Răspunsurile de la liturghie au fost date de corul ostașilor. Părintele N. Berea a predicat din Evanghelia zilei accentuând asupra păcatului clevetirii și minciunii, burueni cari cresc așa de mari printre oameni. La școală după masă s'a ținut adunare. S'a început cu o rugăciune s'a cântat Mărire binecuvântează, »O, Isuse Domnul meu«. Părintele ne spune că mare răspundere avem fiecare deoarece trebuie să ne dăm seama în fața scaunului de judecată.

Aducem rugăciuni de mulțumire Tatălui ceresc pentru bunul nostru Păstor. Se încheie cu cântările »Vin la Tatăl«, »Mă duc la Golgota« și »Lumină lină«. Prin rugăciunea în genunchi ne despărțim mângăiați și plini de bucurie.

Tepetea Ioan, ostaș.

Oastea Domnului din Telega.

Duminecă 29 Iulie 1930, fiind sărbătoarea Sfântului Prooroc Ilie, au luat parte la sf. slujbă la Biserica »Sfinții Voevozi« mai mulți frați și surori și din celelalte două parohii din această comună, dând cu toții răspunsurile la sfânta Liturghie. După terminarea slujbei frațele Marin Tăranul din București a ținut o prea frumoasă predică despre cum a învins Sfântul Ilie pe preoții care duseseră poporul Evreii în rătăcire ca să slujească idolului Baal, uitând pe adevaratul Dumnezeu și spunând că și lumea de astăzi în cea mai mare parte

slujește idolului Baal, căci toți aceia care se duc la baluri la dansuri și petreceri sunt slujitori de idoli, precum scrie Sf-tul Ap. Pavel în ep. I* către Corinteni Cap. 10 v. 7.

După masă la ora 3 ne-am adunat la Sf-ta biserică unde s'a început adunarea cu o rugăciune din carte Sf-tului Efrem Sirul pe care a cetit-o fratele Ioan I. Boșilă din Telega. După aceia s'a cântat Sfinte Dumnezeule.

Fratele Costică I. Duțu a vorbit despre Sf-ta Tradiție pe care sectanii nu o recunosc, aducând ca temei versul 25 din cap. 21 al ev. lui Ioan. Părintele Ioan Zinulescu a cetit și explicat cap. 5 din ep. lui Iacob. Apoi am vorbit eu despre judecata ce va să fie, cînd versul 10 și 11 din ep. II-a către Corinteni cap. 5. După aceia a vorbit fratele Marin Tăranul despre răpirea Sf-tului Ilie la cer.

Adunarea s'a încheiat prin o rugăciune către Dumnezeu.

Tănase V. Eftimie, din Telega, ostaș în Oastea Domnului.

Din com. Curtiușul-mare.

Cu multă bucurie vă anunț că ostașii de prin împrejurimi au fost invitați în ziua de 27 Iulie a. c. de ostașul Petru Ioan. Preotul Ioan Pap deși catolic ne-a chemat la Sf-ta Biserică, unde a luat parte întreg satul. După masă la adunare a fost în mijlocul nostru, rostind o frumoasă cuvântare. Calea pe care ne ducem este cea bună dar plină de spini și numai la capătul ei ni se deschid în fața ochilor florile binecuvântate de Dumnezeu, fericirea eternă. Domnul să ne ajute!

Miron Dănuț, ostaș

să-i dea o mângăiere mai mare prin însănătoșarea ei, spre a-și putea crește micii copilași în cinstea față de oameni și frica față de Dumnezeu.

* *

Cu această ocazie rugăm pe frații ostași cari ne-au mai trimis astfel de cereri să ne ierte că n-am putut să le dăm curs fiindcă nu putem deschide liste de ajutoare, ostașii fiind împrăștiați în întreagă țară.

Am făcut o excepție cu nenorocita de mai sus care a rămas bolnavă, cu copiii și datorii de plătit.

Dacă ar fi să perdem avutul, ce ne trebuie vieață?

ACESTE vorbe s'au spus de oameni atunci când potopul de ape venia asupra caselor lor, în ultimele mari inundații ce au fost în țara noastră și în timp ce incendiile din săptămâniile trecute prefăceu în cenușe avutul mai multora lăsându-i pe drumuri.

Și ele arată foarte bine, cum înțeleg astăzi oamenii viață.

Viața oamenilor astăzi este atât de despărțită de ceruri încât ea nu se poate înțelege fără de avutul pământesc. Sună astăzi oameni lipiți de avutul cel pământesc, pe care îl iubesc mai mult decât viața lor.

Căci ce ne trebuie viață, dacă perdem avutul? Și nu își dau seama oamenii, că și viața lor, și avutul lor și copiii lor, toate sunt ale lui Dumnezeu. Și că mai presus de orice este să-și închine viața lui Dumnezeu, din voia și dragostea lor. Își lipesc oamenii sufletul de avutul pământesc, pe care li-l-a dat Dumnezeu și nu se gândesc să trăiască din încrederea în Dumnezeu, cel ce poate face pâini din pietri și aur din pământ, căci doar El este Stăpânul firii.

Dumnezeu este bogăția cea necuprinsă a lumii. S-ar putea spune: »Dacă ar fi să perdem pe Dumnezeu, ce ne trebuie viață?« Și aceasta este adevărat.

Dar pentru oamenii de azi Dumnezeu nu este o bogăție, nici măcar atât cât avutul lor, din moment ce își dau și viața pentru avutul cel pământesc, dar nu și-o închină lui

Dumnezeu, nu o jertfesc pentru El, nu luptă pentru Impărația Lui. Există pe pământ oare o nebunie mai mare decât aceasta?

Cum poate satana să întoarcă astfel mintea oamenilor, încât să nu mai vadă nici cea mai lipsită lumină. Desigur pentrucă găsește pe om singur, despărțit de Dumnezeu.

Niciodată nu va rătăci astfel cel ce stăruște necontent a rămâne lângă Domnul, a fi cu El totdeauna, cu rugi ferbinți să se apropie de Dânsul, să trăiască cu El, Stăpânul vieții și izvorul cel nesfârșit de dragoste al lumii. Acel ce își pune viața sa în palma lui Dumnezeu, încredințându-o în fiecare zi Lui, cel ce aleargă fără oboseală să spună lui toate bucuriile și durerile vieții și să ceară sfat și puterea dela Dânsul, acela nu va putea fi cuprins de satana și întors astfel dela adevăr.

A putea să rămâi singur numai cu Dumnezeu, știind că El este totul, deoarece tot ce ai avut și de care ai fost despărțit, El îl-a dat. Înțelepciunea lumii pune oamenilor astfel de încercări.

Cel ce a putut să rămână singur numai cu Dumnezeu și să trăiască prin El, acela are mai mult decât orice avut, orice viață, orice bucurie și fericire a vieții, căci acela a curerit mai mult decât toată lumea și tot cerul: pe Dumnezeu.

Și Dumnezeu îl va răsplăti, așa cum numai El știe și poate să răsplătească.

In Oaste au mai intrat.

Ioan Suciu, com. Ictar.

Victor, Arghira și Maria Ioniță, com. Gura Nișcov jud. Buzău.

Toader a Dumitru Axenti, Petru a Toader Lucutari, Ioan a George Ilie, Vasile Simionescu cu soția Axinia și fiica Aurelia, Maria lui Mihai Bardom, Anița lui Const. Balmuș, Maria lui Simion Istrati, com. Vama jud. Câmpulung-Bucovina.

Herman Ioan, Herman Illeana, Herman Niculae, Herman Anicuță, Herța Nic. Herța Ioanică, Tira Marie, toți din com. Rogoz jud. Someș.

Negrilă Saveta, com. Luncoșa jud. Hunedoara.

Stăcescu L. Corneliu, Tg.-Neamț.

Andrei Samoilă, soția Maria și fiul Nicolae, Dumitru, Vasile, Gheorghe, Illeana și Măndița, com. Tamași.

Nicolae Drăghici, com. Budinț j. Timiș.

Vasile Gav. Trofin, Costache Cojocariu, com. Scobinți satul Fetești jud. Iași.

Ștefan Rucărean și soția Ioana, Ioan Cionta și soția Maria, din Sighișoara.

Ghiță R. Zaharia, soția Electeria și copila Mihaica, Toader Panaițe și soția Dumitra, Neculai C. Cozma și soția Amalia, Paraschiv Hotnogu, din comuna Manduști, jud. Tecuci.

V. D. Rotariu, T. G. Ciobanu, jud. Iași com. Brăiești, satul Cristești.

Sofia Budiu și văd. Flore Musca, com. Comlăuș jud. Arad.

Angheloni Maria și Anisie Grozani, com. Nadrag jud. Severin.

Maria I. Ciorogaru și Elena I. Ceaușescu, Gheorghe Mitan, comuna Novaci-Gorj.

Ion B. Ștefan, Vasile I. Brândușă, Ion Mărculescu, com. Amara județul Râmnicu-Sărat.